

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΩΝ

Τοῦ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ

Ἡ εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία φαρμάκων, ἀναπτυσσομένη ταχέως μετὰ τὸν πόλεμον, τείνει νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀμερικανικὴν. Στηρίζει τὴν πρόδόν της εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, τὴν συγκέντρωσιν καὶ τὴν συστηματικοποίησιν τῆς παραγωγῆς. Ἀντιπαλαίει ὁμως καὶ πρὸς πλῆθος δυσχερειῶν καὶ παρεξηγήσεων. Περὶ ὅλων αὐτῶν ὁ ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ χρήσιμα στοιχεῖα εἰς τὸ κατωτέρω ἐν εὐρεῖα περιλήψει ἄρθρον εἰδικοῦ, ποῦ δημοσιεύουν οἱ «Οἰκονομικοὶ Τάξις».

Ἡ εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία φαρμάκων ἐδημιουργήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, ἡ δὲ ταχέια ἀνάπτυξις τῆς ὀργανικῆς χημείας, καθὼς καὶ αἱ μεγάλαι ἀνακαλύψεις της, ἔδωσαν τὴν σημερινήν της μορφήν. Τομεῖς ἐρευνῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν παλαιότερον μονοπώλιον τῶν πανεπιστημίων ἀνήκουν τῶρα εἰς τὴν σφαῖραν δραστηριότητος τῆς βιομηχανίας, ἡ ὁποία διαθέτει πρὸς τοῦτο μεγάλα κονδύλια καὶ ἐπιτυγχάνει προόδους διὰ τῶν ὁποίων προστίθενται ὀλοὲν νέα ἔπλα εἰς τὴν μάχην κατὰ τῶν ἀσθενειῶν καὶ διευρύνεται ὁ ὀρίζων τῆς θεραπευτικῆς. Τὰ ἐκ παραδόσεως κέντρα τῆς εὐρωπαϊκῆς βιομηχανίας φαρμάκων εἶναι ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἑλβετία. Κατὰ τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν μεγάλων πολέμων ἡ Βρετανία ἐσημείωσε σημαντικὰς προόδους. Εἰς τὴν Σουηδίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Δανίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν ἡ βιομηχανία φαρμάκων, ἂν καὶ σχετικῶς νέα, ἔχει φθάσει εἰς ἀξιόλογον ἐπίπεδον. Μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἦτο συγκεντρωμένη εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τὸ 1939 καὶ ἐντεῦθεν ὅμως ἡ πρόδος εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὑπῆρξε ταχέια, χάρις κυρίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀντιβιοτικῶν, πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐπιχειρήσεις δὲν ἤρχισαν παρὰ μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη νὰ καλύπτουν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τὰς χωρίζει ἀπὸ τὰς ἀμερικανικὰς βιομηχανίας.

Ὡς εἶναι εὐνόητον, ὁ κύκλος ἐργασιῶν τῶν ἀμερικανικῶν φαρμακοβιομηχανιῶν εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν Ἀμερικὴν παρὰ εἰς τὴν Εὐρώπην, διότι αἱ Ἡνωμένας Πολιτεῖαι εἶναι μεγάλη ἀγορὰ χαρακτηριζομένη ὑπὸ ὑψηλῆς ἀγοραστικῆς ἱκανότητος. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ πωλήσεις φαρμακευτικῶν προϊόντων ἠὺξήθησαν πολὺ ταχύτερον εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτω δὲ σμικρύνεται ἡ διαφορὰ μετὰ τὰς ἀμερικανικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν πωλήσεων. Αἱ συνολικαὶ ἐτήσιαι πωλήσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν φαρμακοβιομηχανιῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τὰς πέντε χιλιάδας, ὑπολογίζεται ὅτι φθάσουν τὰ 3.000.000.000 δολλάρια. Ἄνω τῶν 30 εὐρωπαϊκῶν φαρμακοβιομηχανιῶν σημειώνουν πωλήσεις, ὑπερβαίνουσας τὰ 25.000.000 δολλάρια ἐτησίως.

Ὅπως καὶ εἰς ἄλλους βιομηχανικοὺς κλάδους, ὅτω καὶ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν βιομηχανίαν φαρμάκων, ἡ τάσις εἶναι πρὸς συγκέντρωσιν. Τοῦτο ὀφείλεται ἄφ' ἑνὸς εἰς τὸν ἐντεινόμενον ἀνταγωνισμόν, τὸν ὁποῖον φέρει ἡ οἰκονομικὴ ἔνωσις τῆς Εὐρώπης καὶ ἄφ' ἑτέρου εἰς τὸ ὀλοὲν αὐξανόμενον κόστος τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως νέων φαρμάκων. Ὁ κῶνὸν τῆς ἐπιδιώσεως τοῦ ἰσχυροτέρου, ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐξαφάνισιν πολλῶν φαρμακοβιομηχανιῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς, ἐπιστημονικῶς καθυστερημένα καὶ ἀδρανεῖς εἰς τὸ

πεδίοις τῆς ἐρεῦνης. Οὕτως, εἰς τὴν Γαλλίαν π.χ. ὁ ἀριθμὸς τῶν βιομηχανιῶν φαρμάκων περιωρίσθη ἀπὸ 970 τὸ 1950 εἰς 444 τὸ 1964.

Ἡ κατὰ κεφαλὴν μέση κατανάλωσις φαρμάκων εἰς τὰς κυριωτέρας εὐρωπαϊκὰς χώρας εἶναι περίπου 14 δολλάρια ἐτησίως ἔναντι 25 δολλ. εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας (σημ. Κατὰ χώραν ἢ κατανάλωσις ἔχει ὡς ἀκολουθῶς: Γαλλία 24, Ἑλβετία 19, Ἰταλία 17, Βέλγιον 15.50, Δ. Γερμανία 15.50, Βρεταννία 14.50, Αὐστρία 9.50, Ἰσπανία 8.50). Ἐν τῷ μεταξὺ ἐνῶ τὸ κόστος ζωῆς ἠῤῥξήθη σημαντικῶς εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας, αἱ τιμαὶ τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας φαρμάκων παρέμειναν σχετικῶς στάσιμοι, παρὰ τὸ αὐξανόμενον κόστος τῆς ἐρεύνης, τῆς ἀναπτύξεως φαρμάκων καὶ τῆς ἐργασίας. Τὰ ἠῤῥξιμένα ταῦτα ἔξοδα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καλυφθοῦν δι' ἀντιμῆσεως τῶν φαρμάκων, καθ' ὅσον ἡ φαρμακοβιομηχανία, ἀφ' ἐνὸς συναισθάνεται τὰς εὐθύναις τῆς ἔναντι τοῦ συνόλου καὶ ἀφ' ἑτέρου εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀνταγωνιστική.

Τὸ κόστος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης αὐξάνεται ἐτησίως ταχύτερον τοῦ ποσοστοῦ τῶν πωλήσεων

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὸν τομέα τῆς ἐρεῦνης, δεόν νὰ τονισθοῦν τὰ ἑξῆς: Ὅλοὲν ἀπαιτοῦνται μεγαλύτερα κεφάλαια ὄχι μόνον διὰ τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀνακαλύψεως νέων καὶ πλέον δραστικῶν φαρμάκων καὶ διὰ τὴν ταξικολογικὴν, φαρμακολογικὴν καὶ κλινικὴν διερεύνησιν των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν προαγωγὴν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης. Ἡ ἔρευνα εἶναι ζωτικῶς ἀπαραίτητος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ βιομηχανία νέας χημικὰς οὐσίαις, κλινικῶς ἀνωτέρας τῶν γνωστῶν καὶ ἐπιδεικτικῶς ἀκριβεστέρου ἐλέγχου κατὰ τὴν θεραπείαν. Παρὰ τὴν ἑξοχὴν, ἡ ἔρευνα εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν γνώσεων τῆς ἐξελίξεως τῶν ἀσθενειῶν μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τοῦτο θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἑτι καλύτερων φαρμάκων. Τὰ ἔξοδα ἀνακαλύψεως καὶ ἀναπτύξεως «ψυχοθεραπευτικῶν» φαρμάκων ἔφθαναν εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας 9,1% τοῦ προϊόντος ἐκ τῶν πωλήσεων ἔναντι 5,7% τὸ 1951. Ἐνῶ ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἐνὸς νέου φαρμάκου ἐστοίχιζε 830.000 δολλάρια τὸ 1948, τὸ 1961 ἀνῆρχετο εἰς 5.540.000 δολλάρια. Ἡ ἰδία τάσις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν Εὐρώπῃν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἐνῶ αἱ πωλήσεις ἠῤῥξήθησαν κατὰ 10% ἐτησίως μεταξὺ 1960 καὶ 1964, τὸ κόστος τῆς ἐρεῦνης ἠῤῥξήθη μὲ ἐτήσιον ρυθμὸν 15%. Συνήθως ἐκ 3.000 μελετωμένων οὐσιῶν, μόνον μία θὰ φθάσῃ τελικῶς εἰς τὴν ἀγοράν.

Τὰ κεφάλαια τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τόσον μεγάλας ἐρεῦνας, προέρχονται ἀπὸ τὰ κέρδη τῶν ἐμπορικῶς ἐπιτυχόντων φαρμάκων. Ἡ βιομηχανία ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς εἰς τὴν ἔρευναν εἶναι ζωτικὸς διὰ τὴν πρόδοσιν τῆς ἱατρικῆς. Ἡ συγκεντρωτικὴ καὶ ὑπὸ ἐλέγχου ἔρευνα δημιουργεῖ τὸν κίνδυνον ἐπικρατήσεως μιᾶς μόνον σειρᾶς σκέψεων καὶ ἀποκλεισμοῦ ἄλλων ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὀδηγήσουν εἰς χρήσιμους ἀνακαλύψεις. Ὡς ἐκ τούτου, εἰς χώρας ὅπου ἡ ἱατρικὴ ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ κράτους, ἡ βιομηχανία φαρμάκων εἶναι ἐπιστημονικῶς καθυστερημένη.

Ἄλλο ἐπιπλέον πρὸς τὸν ὅπου εὐρίσκειται ἡ βιομηχανία φαρμάκων, εἶναι αἱ ἐπεμβάσεις τοῦ κράτους εἰς τὰ πλαίσια τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς νομοθεσίας, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς χώρας ὅπου δὲν ὑφίσταται γενικὸν σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλείσεως.

Ἡ πρόοδος τῆς θεραπευτικῆς ἀπαιτεῖ ἐπιστημονικὴν ἔρευναν εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐλευθέρου οἰκονομίας

Εἰς δημοσίευσμά του περὶ τοῦ κόστους τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας υπολογίζει ὅτι τὰ φάρμακα στοιχίζουσιν μόλις τὸ ἓν ἕκτον τῆς συνολικῆς δαπάνης διὰ τὴν θεραπείαν, ἢ ὅποια, ἐξ ἄλλου, δὲν φθάνει οὔτε τὸ 5% τοῦ εἰσοδήματος τῆς μέσης εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ παρὰ τὸ μικρὸν κόστος τῶν φαρμάκων, ἐν σχέσει πρὸς τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως, ἀσκούνται ἰσχυραὶ πιέσεις πρὸς μείωσιν τῆς τιμῆς τῶν φαρμάκων, προφανῶς ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιορισθοῦν ἄλλα ἔξοδα. Ὡσαύτως ζητοῦνται, κρατικά ἢ ἐπιμεδάσεις ἢ τροποποιήσεις τῶν ὑφισταμένων νομοθεσιῶν, μείωσις τοῦ κόστους παραγωγῆς τῶν φαρμάκων. Εἰς τινὰς χώρας, ἐζητήθη ἢ κατάργησις τῶν διπλωμάτων φαρμακευτικῶν εὐρεσιτεχνιῶν καὶ ἢ εἰσαγωγὴ συστήματος ἐλέγχων, παραμελουμένου τοῦ γεγονότος ὅτι τοιαῦτα μέτρα θὰ ὠδήγουν εἰς ὑποχώρησιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης καὶ ἀναποφεύκτως τῆς ἱατρικῆς προόδου. Ἠκούσθησαν ἐπίσης προτάσεις περὶ καταργήσεως τῶν φαρμακευτικῶν ἐμπορικῶν σημάτων, αὐστηροτέρων διατιμήσεων, ἢ ἀκόμη καὶ κρατικοποιήσεως τῆς φαρμακοβιομηχανίας. Ἀλλὰ παρόμοια μέτρα δὲν εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον οὐδενὸς καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτον τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἰταλία, ἢ ἡ μόνη χώρα ἧς δὲν προστατεύεται ἡ φαρμακευτικὴ εὐρεσιτεχνία, μελετᾷ νὰ θεσπίσῃ καὶ αὐτὴ τὸ σύστημα τῶν διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας, ἀφοῦ διεπιστώθη, ὅτι ἡ ἀπουσία προστασίας ἠμπόδισε τὴν ἰταλικὴν φαρμακοβιομηχανίαν νὰ φθάσῃ τὰς προόδους τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν φαρμακοβιομηχανιῶν. Εἰς δλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην κερδίζει, ἂν καὶ ἀργά, ἔδαφος ἢ ἀποψὶς ὅτι διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἱατρικῆς εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ἡ ἐλευθέρου ἔρευνα καὶ ἡ ἀνάπτυξις φαρμακοβιομηχανίας εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐλευθέρου οἰκονομίας.

Ἡ διάδοσις ἠύξημένων κεφαλαίων διὰ τὴν προέκτασιν τῶν ἐρευνῶν ἔνδειξις ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ μέλλον

Ὅπωςδήποτε, ἂν καὶ ἡ θκσιζομένη εἰς τὴν ἔρευναν βιομηχανία φαρμάκων εἰς Εὐρώπην ἔχει ἀκόμη νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς πολλὰ προβλήματα, ἢ ἀνάπτυξις τῆς ἀντέχει εἰς τὴν σύγκρισιν μὲ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν παράλληλον ἀνάπτυξιν ἄλλων βιομηχανικῶν κλάδων. Τὸ μέλλον τῆς εἶναι ἀναποσπᾶτως συνδεδεμένον μὲ τὴν ὅλοον μεγαλυτέραν προέκτασιν τῆς ἐρεύνης, ἢ ὅποια πάλιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν ἐπαρκοῦς ἐπιστημονικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ. Πέραν τούτου ἔχει μεγάλην σημασίαν ἡ συστηματικοποίησις τῆς παραγωγῆς.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ φαρμακοβιομηχανία εἶναι πρόθυμος νὰ διαθέσῃ τὰ κεφάλαια τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τοὺς ἀνωτέρω σκοπούς. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ μέλλον, ἐκ μέρους τόσο τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκείνων, αἱ ὅποια στηρίζονται εἰς τὴν ἔρευναν, ὅσον καὶ τοῦ κοινοῦ, τοῦ ὁποίου ἢ προτίμησις πρὸς τὰς μετοχὰς τῶν φαρμακοβιομηχανιῶν ἔχει σημαντικῶς ἀυξηθῆ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἢ εὐρωπαϊκὴ φαρμακοβιομηχανία εἶναι πεπεισμένη ὅτι δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν κύριον προορισμόν τῆς, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ νίκη εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῆς ἀναπηρίας, εἰδικῶς δὲ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐκείνους τομεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν διερευνηθῆ πλήρως μέχρι στιγμῆς.